

Bo še kdaj sama svoja? Kakšna ženska pravzaprav je, se sprašuje. Je niso že povsem privezale dolžnosti? V sanjah sta ji blizu voda in zrak, a zares doma je samo na zemlji, ko jo veliko in trdno čuti pod seboj.

Zakaj bi prav zdaj hodila v trgovino? Še dosti je dneva do noči. Šla bo na sprehod do Lokavščka in čez brv na drugo stran, potem pa mimo nekdanjih kapelic vse do Lokavca in še dlje. Pogledala bo, kako globoka je voda, kjer so se nekoč kopali, ali pa je že vse zaraščeno.

Pride do struge. Brvi ni več... A ne bo se odpovedala sprehodu in ne bo se vrnila do mostu. Prav tu bo šla čez. Sezuje se in zabrede v vodo. Komaj naredi nekaj korakov, ko jo zbode v mehurju in ji zavrti v ledvice. Tako boli življenje, pomisli. In: nisem vedela, da je življenje trpljenje. Mar ni le radost?

Prisluhne nečemu novemu v sebi in pogleda navzdol po strugi. Sonce se ji z vode odbije v oči, tako da jo spet zaboli. Z odbito svetlobo se k njej vrača že pretečena voda, kot bi se čas obrnil proti toku. Vse se znova začinja, ko obstane sredi luči v vrtenju in migotanju sil, močnejših kakor ona.

Kmalu se zave, da se mora zasukati in nadaljevati pot do drugega brega. Previdno, da ji ne bi spodrsnilo na gladkem dnu, pridrsa na drugo stran in se zavihti na suho.

Bosa je in ne čuti več tal, le zrak se vznemiri ob vsakem njenem koraku. Za prostost sem rojena. Kaj mi sploh manjka? Samo zemljo potrebujem in veliko rjuho neba. Vse me bo počakalo. Še dosti je časa do večera.

## Ostrice 6

Dušan      V dandanašnjih norih dneh  
Ludvik      ni lahko pisati epigrame,  
ko pa na vseh voglih in konceh  
kar same – ponujajo se drame.

\*

Za senco prej,  
za osla zdaj gre spor,  
brez cilja bi pohajkoval,  
zanj pa garal ta, ki je nor.

\*

Lenega osla  
le še v butalskem svetu  
zapregajo vzporedno v oje  
k dirkalnemu žrebetu.